

ע"פ 16142/11/21 - גיל שילן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 16142-11-21 שילן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 538366/2019

בפני כבוד השופטת בכירה ברנט - אב"ד
כבוד השופט בורנשטין
כבוד השופט מיכאל קרשן
המעורר גיל שילן
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

פתח דבר

1. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, במסגרת ת"פ 31373-03-20 (בית משפט השלום בנתניה) בעבירות של אי נקיטת זהירות בחיה לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ("חוק העונשין"), החזקת כלב בלי רישיון או בניגוד לתנאים לפי סעיף 18(ב)(1) לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002 ("החוק להסדרת הפיקוח") והחזקת כלב מחוץ לחצרים, לפי סעיף 18(ב)(2) לחוק להסדרת הפיקוח.
2. על המערער נגזרו העונשים הבאים: 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בניגוד לסעיף 338(א)(6) לחוק העונשין; פיצויים בסך 4,000 ₪ למתלוננת; התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע בתוך שלוש שנים מביצוע עבירה על סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, או 5 ימי מאסר.
3. על פי כתב האישום, במועד הרלוונטי לאירוע, התגורר המערער בבית פרטי בכפר יונה, לו חצר צמודה ומגודרת בעלת שני שערים, והחזיק בכלב שחור מסוג בולטרייר ("הכלב"), שהוא כלב מגזע מסוכן שהחזקתו טעונה רישיון, מבלי שהיה לו רישיון לכך. ביום 13.12.2019 בשעה 08:00 לערך יצא המערער מביתו מבלי שהקפיד כי השערים סגורים. באותן הנסיבות יצא הכלב מהחצר ללא זמם לפיו, ובסמוך לשעה 08:30 נשך את המתלוננת בבית החזה ובגפיים, תוך שגרם לה לפצעים קרועים שהצריכו חיסוי ותפירה בכף יד ימין, באמה ימנית ובשד ימני.
4. ערעורו של המערער מופנה רק כנגד הכרעת הדין.

הכרעת הדין של בית המשפט קמא

5. הצדדים נחלקו בשאלה הנוגעת למידת מודעותו של המערער לכך שהכלב אותו אסף הוא כלב מגזע מסוכן, וכן בשאלה האם יש להגדירו כמי שהחזיק בכלב וחיב באחריות להתנהגותו, בעוד שסוגיית הנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מנשיכות הכלב ואף העובדה כי הכלב שנאסף על ידי המערער הוא הכלב שנשך אותה, לא היו שנויים במחלוקת.
6. על סמך דבריו של המערער בעת חקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, קבע בית המשפט קמא כממצא כי הכלב לן בחצרו של המערער לפחות 3 ימים קודם ליום האירוע.
7. עוד נקבע כממצא על סמך חומר הראיות, כי הכלב לא היה בבעלותו של המערער, כי הוא אסף אותו לביתו על מנת לסייע לו במתן מזון ומחסה, וכי הוא הושם על ידי המערער בחצרו ולא בתוך ביתו.
8. בית המשפט קמא הדגיש כי המערער לא טרח לפנות לווטרינר על מנת לבדוק את מצבו של הכלב, סוגו, גילו, האם מצוי בגופו שבב שמאפשר לאתר את בעליו, ובהתאם לא ביצע פעולה כלשהי כדי לנסות לאתר את הבעלים. לטענת המערער, באותו השלב טרם החליט מה יעשה בכלב.
9. המערער פירט בעדותו כי בבוקר יום האירוע יצא מהבית כדי לקחת את ילדיו לגנים ולבית הספר, וכשחזר ראה את השער פתוח ויצא לחפש את הכלבים - הכלב בו עסקין וכלבת הלבדור שבעלותו. ברחוב המקביל, הבחין בהמולה, וזיהה את הכלב שאנשים ניסו להרחיקו ולתקוף אותו. הוא ניגש למקום, הרים בידיו את כלבת הלבדור ואת הכלב והכניסם למכוניתו. בדיעבד הסתבר כי ההמולה בה מדובר התפתחה בעקבות אירוע הנשיכה. בהמשך לכך הכלב השתולל בתוך הרכב, אז פתח המערער את הדלת האחורית במכונית והכלב נמלט. המערער החזיר את כלבת הלבדור לביתו, ושב לרחוב על מנת לנסות ולאתר את הכלב, בניסיונות שארכו כשלוש שעות, ללא הצלחה.
10. בית המשפט קמא הטעים, על סמך אמירות המערער בחקירתו ובעדותו, כי חצרו מגודרת אך שער החצר איננו נעול ולפעמים נפתח מהרוח, כך שגם הכלב וגם כלבת הלבדור של המערער נהגו לצאת מהחצר מעת לעת ללא השגחה.
11. אשר לסוג הכלב, המערער לא כפר בטענת המשיבה לפיה מדובר היה בכלב מסוג בולטרייר, כנטען על ידי הוטרינר העירוני, שהמערער ויתר על חקירתו, ואף לא חלק על כך שגזע זה מוגדר כגזע מסוכן בהתאם לסעיף 2 לתוספת לחוק להסדרת הפיקוח.
12. בית המשפט קמא קבע כי ההגנה צדקה בטענה לפיה משטרת ישראל לא פעלה בשקידה ראווה לאיתור הכלב, וכי העובדה שהכלב לא אותר ולא נתפס לא אפשרה לבדוק אותו במישרין,

אלא שמשעה שההגנה לא חלקה על סוג הכלב וויתרה על עדותו של הוטרנר העירוני, מצא לנכון לקבוע כממצא כי הכלב הוא מסוג בולטרייר, שהוא גזע מסוכן, כאמור.

13. המערער טען כי לא החזיק בכלב הואיל וכל כוונתו הייתה לפעול באופן מוסרי ולדאוג לבעל חיים במצוקה. על פי הנטען, הוראות החוק העושות שימוש במושג "החזקה", נדרשות לפרשנות שאין לה מענה בחוק ובפסיקה, ומשכך לאור הכלל לפיו "אין עונשין בטרם מזהירין" נכון לקבוע כי המערער טיפל בכלב ודאג לו, אך לא "החזיק" בו ואיננו חב באחריות לתוצאות התנהגותו.

בית המשפט קמא קבע לזכותו של המערער כי הוא פעל באופן ראוי להערכה כשאסף את הכלב לחצרו בליל סופה ובכך דאג לבעל חיים במצוקה. על פי בית המשפט קמא אילו ברח הכלב מחצרו של המערער באותו הלילה, לא היה חב באחריות בגין התנהגותו של הכלב, קרי לא ניתן היה לראות בו מחזיק, אלא שהכלב הוחזק בחצרו לפחות 3 לילות, כך שלמערער היה סיפק לפנות לרשויות, לבקש כי יאספו את הכלב למכלאה לכלבים נטושים, לפנות לוטרנר כדי לבדוק האם הותקן שבב המאפשר לאתר את בעליו, לבדוק את סוג הכלב, את מצבו הבריאותי, האם הוא מחוסן, והאם הוא מגזע מסוכן.

בית המשפט קמא הדגיש כי המערער אישר בדבריו כי יכול היה לפעול כך וכי ראוי היה שיעשה זאת, והוסיף כי התנהגותו ביום האירוע מלמדת יותר מכל כי ראה עצמו מחזיק בכלב.

14. בית המשפט קמא סיכם כי הממצאים מלמדים כי מדובר היה במי שהחזיק פוזיטיבית בכלב ואשר התרשל בהתנהלותו כשלא פנה לבדוק את סוג הכלב ומצבו כאמור, כך שאין לקבל את הטענה שלא ידע שמדובר בכלב מגזע מסוכן, ומשעה שהמשיך להחזיק בכלב, רואים בו כמי שאחראי לקיים את כל חובותיו של מחזיק בכלב לפי חוק, ובמקרה דנן, של מי שמחזיק בכלב מגזע מסוכן.

15. בית המשפט קמא קבע כי המערער לא קיים את החובות הקבועות בחוק ביחס למי שמחזיק בכלב מגזע מסוכן והדגיש כי כל כלב רשאי לצאת מחצרים אך כשהוא מוחזק ברצועה (למעט בתוך אזורים המוגדרים על ידי ראש הרשות המקומית - "גינות לכלבים"), בעוד ששער חצרו של המערער נפתח לעתים מהרוח, וממילא הן הכלב והן כלבת הלבדור של המערער נהגו לצאת מפעם לפעם באופן עצמאי מהחצר, כאשר המערער היה מודע לכך, ולא נקט אמצעי זהירות כלשהו כדי למנוע את יציאת הכלבים. בנוסף, במקרה של כלב מגזע מסוכן, החוק מחייב גם בחסימת פיו בזמם כשהוא מוצא מן החצרים, בעוד שהכלב יצא מחצר המערער כשהוא חופשי לחלוטין, ללא רצועה וללא זמם. כמו כן, המערער לא החזיק ברישיון לכלב, כפי שנדרש בסעיפים 2 ו-3 לחוק להסדרת הפיקוח.

לאור האמור, נפסק כי המערער התרשל בנקיטת אמצעי זהירות בהשגחה על הכלב, וכי התרשלותו זו תרמה להתרחשותו של האירוע העומד בבסיס כתב האישום - נשיכתה של המתלוננת על ידי הכלב.

נימוקי הערעור

16. המערער הורשע עקב פרשנות שגויה אשר קבעה כי בשל העובדה שהוא נתן מחסה לכלב למשך 3 ימים, הוא נחשב כמחזיק כלב בעיני החוק.

17. חוק העונשין אינו מגדיר מיהו "מחזיק". לעמדת בית המשפט קמא, אדם שנותן מחסה לכלב נזקק למהלך לילה אחד אינו נחשב מחזיק, אך למשך שלושה ימים כן ייחשב מחזיק. קביעה פרשנית זו היא שגויה, שכן המערער לא ידע ולא היה עליו לדעת שמתן מחסה בפחון בחצר ביתו לכלב מסכן ונזקק יכול לגרור סנקציה עונשית פלילית. בהעדר הגדרה בחוק או בפסיקה למי ייחשב "מחזיק" בהקשר זה, היה על בית המשפט קמא לבחור בפירוש המקל, בהתאם להוראת סעיף 34א לחוק העונשין.

המערער ובני משפחתו נוהגים משך כל חייהם ליתן מחסה לבעלי חיים רבים בחצר ביתם - חתולים, ציפורים, כלבים וכל בעל חיים שהם נתקלים בו הזקוק לעזרה, אוכל, מים ומחסה. מתן סיוע לחיה במצוקה אינו ראוי להיחשב כבעלות או "החזקה פוזיטיבית" באותה חיה, שכן הדבר נוגד עקרונות של צדק.

לאור האמור, היה על בית המשפט קמא לזכות את המערער בשל העובדה שלא החזיק כלב כהגדרתו בחוק ולא התכוון להחזיק בו דרך קבע.

18. בית המשפט קמא שגה אף בקביעתו כי המערער התרשל בכך שלא פנה לרשויות או לווטרינר ולא פעל לברר מהו סוג הכלב, מצבו הבריאותי, והאם הוא מחוסן. המערער לא ידע ולא היה עליו לדעת שעליו לפעול בדרך זו, כאשר חיה במצוקה שווה תחת מחסה בחצר ביתו לפרק זמן קצר. אילו היה יודע, יתכן שלא היה מספק כלל מחסה לחיות במצוקה מחשש שיהיה אחראי בפלילים למעשיהן.

19. ממלא, אין במחדל שעניינו אי פנייה לווטרינר או לרשויות כדי לבסס הרשעה ברשלנות, שכן על פי הפסיקה בעבירות הרלוונטיות נדרשת הוכחת רשלנות בדרגה גבוהה.

20. יציאתו של המערער ביום האירוע לחפש אחר הכלב בפעם הראשונה נבעה בין היתר בשל העובדה שהכלבה בבעלותו, מסוג לברדור, יצאה גם היא מהחצר. אילו הכלב היה יוצא לבדו, כפי שעשה בעבר, המערער לא היה יוצא אחריו.

21. עת דן בית המשפט קמא בשאלת רשלנותו של המערער, היה עליו להתחשב בין היתר בעובדה כי מקום מגוריו הוא במושב, והרי כידוע במושבים בעלי חיים רבים, בפרט כלבים, מסתובבים חופשי באין מפריע. עובדה זו יש בה אף כדי למקם את המערער ברף הנמוך של עבירת הרשלנות, ככל וזו מתקיימת, בנוגע לדלת החצר שהייתה פתוחה ואפשרה את יציאת הכלב.

22. כמו כן, המערער לא ידע ולא היה עליו לדעת שמדובר בכלב מסוכן, בפרט כאשר מדובר בכלב "מעורב", קרי כלב בן שני גזעים או יותר.

23. היה על בית המשפט לזכות את המערער משיקולי "הגנה מן הצדק", הן בשל מחדלי החקירה החמורים והן בשל ההיבט המוסרי של טיפול בבעל חיים במצוקה.

פגם חמור נפל בשלבי חקירת התיק, שכן לא נעשה כל ניסיון על ידי המשטרה לאתר את הכלב התוקף ולברר למי באמת שייך. אילו הייתה המשטרה מבצעת סריקות לאיתור הכלב המסוכן, והכלב היה מאותר, ניתן היה לברר מי באמת בעליו אשר חב חובת זהירות ולהעמידו לדין. עצם נקיטת ההליך נגד המערער והרשעתו, יש בהם פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, מאחר שלב ליבו של ההליך הוא בזזות בעלי הכלב או המחזיק בו דרך קבע ולא בזזות האדם שנתן לו מחסה בשעת מצוקה.

כמו כן, אף לנוכח הסיוע שהעניק המערער לחיה במצוקה משך שלושה ימים, לא נכון היה להרשיעו, שכן הדבר נוגד את עקרונות הצדק ועלול לגרום לכך שבני אדם יהססו להושיט יד לבעלי חיים במצוקה.

תגובת המשיבה

24. אין מחלוקת על כך שהמערער פועל לטובת בעלי חיים. עם זאת, החזקה בחיה שהיא מסוכנת מחייבת נטילת אחריות, הן כלפי החיה עצמה והן כלפי הציבור, שכן חיה מסוכנת היא לא אחת בלתי צפויה. מסיבה זו החוק מחמיר ומטיל אחריות לא רק על בעלי כלבים אלא גם כלפי מחזיקי כלבים.

25. המערער החזיק בכלב, לא באופן ארעי לשעה - שעתיים, אלא נתן לו מחסה בחצרו במשך מספר ימים, האכיל והשקה אותו, וכפי שציין בית המשפט קמא הוא אף חיפש אחר הכלב לאחר שארע האירוע וביקש לאסוף אותו ברכבו. המערער עצמו העיד בבית המשפט שהוא שקל במשך אותם ימים האם להחזיק בו דרך קבע.

במצב דברים זה ברי כי המערער אחראי לכלב ואחראי גם לציבור שסביבו. אין ספק שהמערער לא רצה שיקרה את שארע, אלא שהוא לא נקט בפעולות שיכלו למנוע את האירוע, בכלל זה הקפדה על סגירת השער באופן שימנע מהכלבים לצאת.

המדובר בכלב שאמור להיות סגור בזמן ורצועה לפי החוק, וחרף זאת והוא התהלך חופשי והתנפל על עוברת אורח.

26. לעניין ידיעתו או אי ידיעתו של המערער שהכלב מסוכן, כפי שציין בית המשפט קמא, המערער לא חלק על כך שהכלב הוא בולטרייר ובחר שלא לחקור נגדית את הוטריר.

דיון והכרעה

27. כלל הוא, כי בית משפט של ערעור לא יטה להתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא באותם מקרים חריגים שבהם מצא כי נפלה טעות עניינית המצדיקה את התערבותו (ראו: ע"פ 5832/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.8.2021); ע"פ 7595/19 סגים נ' מדינת ישראל (22.11.2020); ע"פ 1398/19 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2020); ע"פ 3579/14 אטקלטה נ' מדינת ישראל (3.1.2016)), יתרונה המובנה של הערכאה הדיונית טמון ביכולתה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים ומן הראיות שהוצגו לפניו (ראו: ע"פ

2013/19 מנחם נ' מדינת ישראל (13.8.2020); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל
(4) 632 (2000).

28. במקרה שבפנינו קבע בית משפט קמא, ובצדק, כי המערער התרשל בכך שלא פנה לרשויות או לוטרניר, כדי לבדוק את סוג הכלב, את מצבו, האם הוא מחוסן, והאם יש לו בעלים רשום אליו יש להחזירו. בית המשפט קמא הפנה לדברי המערער בחקירתו לפיהם **"בדיעבד הייתי צריך ללכת לבדוק אם יש לו צ'יפ, חיסונים"** (ת/ש' 7/16). בנוסף, כשנשאל המערער בחקירתו הנגדית בבית המשפט מדוע לא ביקש לברר באמצעות פוסט ב"פייסבוק" האם הכלב אבד למי מהתושבים בכפר יונה, וליידע שמצא את הכלב והציע לו מחסה, השיב כי בכך שגה (פרוטוקול דיון בבית המשפט קמא מיום 10.6.2021 ("הפרוטוקול") עמ' 10 ש' 7-17).

29. עוד נפסק נכונה על ידי בית המשפט קמא כי המערער התרשל בכך שאפשר לכלב לצאת באופן חופשי מחצר ביתו.

המערער העיד כי לא הייתה זו הפעם הראשונה שהכלבה הפרטית שלו, כלבת הלבדודור, יצאה מהחצר ללא השגחה (פרוטוקול עמ' 12 ש' 7-8, וכן עמ' 11 ש' 3-4), הוא ציין כי הוא מודע לכך שגם לכלב שבבעלותו שאינו מוגדר כמסוכן אסור להסתובב מחוץ לחצר ללא השגחה וללא רצועה (פרוטוקול עמ' 11 ש' 30-33), וסיפר כי שני הכלבים - כלבת הלבדודור והכלב בו עסקין יצאו, **"ביום האירוע בגלל הסערה כנראה שהשער נפתח"** (פרוטוקול עמ' 11 ש' 5-6). בהמשך לכך, כשנשאל המערער אם ידע שיש תקלה בשער ושהוא נפתח מדי פעם, בהיותו מחזיק בכלבה בבעלותו, מדוע לא סבר שצריך לתקנו, השיב כי **"השער תקין ובגלל הרוחות הוא נפתח"** (פרוטוקול עמ' 11 ש' 7-9).

לאור האמור, סבורים אנו כי צדק בית המשפט קמא בקביעתו כי המערער התרשל בכך שלא נקט אמצעי זהירות על מנת למנוע את יציאת הכלבים מחצרו, וזאת כשהם ללא רצועה וללא השגחה, כמתחייב על פי דין.

30. רשלנות זו מתעצמת בנסיבות בהן מדובר היה בכלב מגזע מסוכן מסוג בולטרייר, כאשר המערער לא חלק על הקביעה הנוגעת לסוג הכלב, עת ויתר על האפשרות לחקור את הוטרניר העירוני בסוגיה.

אשר לשאלת מודעותו של המערער לכך שהכלב אותו אסף הוא כלב מגזע מסוכן, למותר לציין כי טענת המערער לפיה מדובר היה בגזע מעורב היא טענה חדשה שלא נטענה בבית המשפט קמא, וממילא הדגש הוא על כך שהמערער התרשל כאמור בין היתר בכך כשלא פנה לוטרניר כדי לברר את הסוג, ולפיכך בצדק דחה בית המשפט קמא את טענתו לחוסר ידיעה. המדובר, לכל הפחות, ב"עצימת עיניים", שכן המערער נמנע מלברר, ואף נמנע מלנקוט משנה זהירות, בידעו כי בשעת סערה השער עלול להיפתח, והכלב שאינו מוכר לו עלול להימלט, כפי שארע עם הכלבה שבבעלותו בעבר.

31. אנו רואים עין בעין עם בית המשפט קמא בקביעתו לפיה המערער החזיק פוזיטיבית בכלב, באופן העולה בקנה אחד עם האחריות שביקש המחוקק לייחס למי שמחזיק, אף אם אינו בעליו

של בעל החיים. מסקנה זו מבוססת לדעתנו לא רק על משך הזמן בו החזיק המערער בכלב, שלושה לילות לפחות, כפי שצוין על ידי בית המשפט קמא, אלא בעיקר על העובדה שהמערער לא עשה כל פעולה המלמדת על כוונה למצוא את בעליו, להבדיל מלאמצו, ואף צוין במפורש כי באותו השלב טרם החליט מה יעשה בו, וכי שקל להשאירו (פרוטוקול, עמ' 10 ש' 22).

תימוכין לקביעה זו אנו מוצאים אף בעובדה שבניגוד לנוהג הקיים ביישוב, עליו העיד המערער, לפיו תושבים מעלים פוסט בקבוצת ה"פייסבוק" הרלוונטית ומשתפים בכך שכלב הלך לאיבוד, הוא לא ביקש מאשתו, שלדבריו נוהגת לעשות שימוש ב"פייסבוק", לשתף כי הכלב נמצא בביתם (פרוטוקול עמ' 10 ש' 7-17).

זאת ועוד, המערער אף תיאר בעדותו כי לאחר שהכלב ברח מחצרו ואירע אירוע הנשיכה, הוא הרים את הכלב בידיו והכניסו לרכבו (פרוטוקול עמ' 12 ש' 9-10) ובנוסף בחקירתו סיפר כי לאחר שהחזיר את כלבת הלבדור לביתו, שב וניסה לאתר את הכלב שברח מהרכב בניסיונות שארכו כשלוש שעות.

במכלול מעשים אלו של המערער יש כדי להעיד לא רק על החזקה בכלב מבחינה מהותית בתקופת קרות האירוע המצער, אלא יש לראות בהם אף הבעת כוונה מצדו להמשיך להחזיק בכלב בעתיד.

32. אכן, לזכותו של המערער יצוין כי הוא פעל באותו ליל סערה מתוך חסד ורחמים, עת אסף כלב במצוקה לביתו והעניק לו מחסה ומזון, ועם זאת, אין בפעולתו זו, מוסרית וראויה ככל שתהיה, כדי לטשטש מאחריותו לנזקים שנגרמו לאותה עוברת אורח על לא עוול בכפה, כתוצאה מיציאת הכלב מחצר ביתו.

33. נבהיר כי בניגוד לטענת המערער, העובדה שמדובר במושב אינה מעלה ואינה מורידה לעניין. חוק אחד הוא - המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצרו, אלא אם הוא מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה (סעיף 11א) לחוק להסדרת הפיקוח) - ותחולתו זה, בין אם מדובר בעיר ובין אם מדובר בכפר, בקיבוץ או במושב.

34. נוסיף כי איננו סבורים כי רשלנותו של המערער היא קלה. המערער יכל לתרום למניעת אירוע הנשיכה לו היה מברר מהו סוג הכלב, תר אחר בעליו ולכל הפחות דואג לסגירה הרמטית של השער, כדי למנוע משני הכלבים לצאת ללא רצועה ולא ההשגחה, כנדרש על פי חוק וכידוע לו היטב בהיותו בעלים של כלבה.

35. אשר לטענת המערער הנוגעת למחדלי המשטרה שהתבטאו באי נקיטת בפעולות לאיתור הכלב התוקף, הלכה היא שאין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, בנסיבות בהן חרף המחדלים הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ראו ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל (11.8.2008)). בענייננו, ניכר כי בית המשפט קמא נתן דעתו לפסיביות של המשטרה בהקשר האמור, הן במסגרת הכרעת הדין והן במסגרת גזר הדין, ואף אנו איננו סבורים כי יש בה כדי להצדיק תוצאה שונה מבחינת המערער נוכח התגבשותה של תשתית ראייתית מספקת להרשעתו בעבירות שיוחסו לו ובהתחשב בכך שהעונש שנגזר עליו הוא מידתי וניכר כי הובאו

בעניינו מכלול השיקולים הרלוונטיים.

36. לאור כל האמור, מקבלים אנו את קביעות בית המשפט קמא בהכרעת הדין בענייננו של המערער.

37. הערעור אפוא נדחה.

**ניתנה והודעה היום כ"ו אדר א'
תשפ"ב, 27/02/2022 במעמד
הנוכחים.**

מיכל ברנט, שופטת בכירה שמואל בורנשטיין, שופט מיכאל קרשן, שופט
אב"ד